

بررسی اثر دپرنیل بر تمایز سلول‌های استرومایی به سلول‌های عصبی تولیدکننده دوپامین در موش صحرایی

محمدتقی قربانیان^{۱*}، تقی طریحی^۲، سیدعلیرضا مصباح‌نمین^۳، ناصر نقدی^۴

خلاصه

سابقه و هدف: سلول‌های استرومایی مغز استخوان منبع با ارزشی برای پیوند اتوگرافت جهت استفاده بالینی در زمینه ترمیم سیستم عصبی مرکزی بوده و می‌توانند به انواع رده‌های سلولی از جمله سلول‌های عصبی تمایز یابند. تحقیقات نشان داده دپرنیل در درمان بیماری نورودژنراتیو پارکینسون اثر دارد و دارای اثر تروفیک روی سلول‌های عصبی در محیط *in vitro* می‌باشد. در این تحقیق اثر داروی دپرنیل بر تمایز سلول‌های استرومایی به سلول‌های عصبی تولیدکننده دوپامین مورد بررسی قرار گرفت.

مواد و روش‌ها: به روش ایمنوسیتوشیمی با استفاده از آنتی‌بادی تیروزین هیدروکسیلاز و اندازه‌گیری میانجی‌های عصبی دوپامین به روش HPLC تمایز BMSCs به سلول‌های شبه‌عصبی بررسی شد. همچنین به روش RT-PCR بیان ژن عامل نوروتروفیک BDNF در BMSCs مورد مطالعه قرار گرفت. داده‌ها با آزمون آنالیز واریانس یک طرفه و آزمون تعقیبی توکی مورد بررسی قرار گرفتند.

نتایج: نتایج بررسی مولکولی نشان‌دهنده افزایش بیان ژن BDNF توسط سلول‌های القا شده با دپرنیل است. بررسی ایمنوسیتوشیمی (تیروزین هیدروکسیلاز) و کروماتوگرافی مایع با کارکرد بالا (HPLC) نشان داد که داروی دپرنیل با غلظت ۸-۱۰ مولار ظرفیت تمایز BMSCs به سلول‌های دوپامینرژیک و تولید و ترشح دوپامین را دارا است.

نتیجه‌گیری: سلول‌های استرومایی می‌توانند به سلول‌های شبه‌عصبی تمایز یافته و برای پیوند سلولی مورد استفاده قرار گیرند.

واژگان کلیدی: سلول‌های استرومایی مغز استخوان، دپرنیل، دوپامین، کروماتوگرافی مایع با کارکرد بالا

۱- استاد گروه زیست شناسی دانشگاه علوم پایه دامغان

۲- استاد گروه آناتومی دانشکده علوم پزشکی دانشگاه تربیت مدرس

۳- دانشیار گروه بیوشیمی دانشکده علوم پزشکی دانشگاه تربیت مدرس

۴- استاد بخش فیزیولوژی و فارماکولوژی موسسه پاستور

* نویسنده مسؤول: محمدتقی قربانیان

آدرس: دامغان، دانشگاه علوم پایه دامغان، گروه زیست شناسی، کد پستی ۳۶۷۱۶۴۱۱۶۷

پست الکترونیک: mtghorbanian@yahoo.com

تلفن: ۰۹۱۲ ۵۳۱ ۸۷۳۲

دورنویس: ۰۲۳۲ ۵۲۴۷۱۴۱

تاریخ دریافت: ۸۶/۱۱/۲۳

تاریخ پذیرش نهایی: ۸۷/۸/۲۵

مقدمه

بیماری پارکینسون یک اختلال تحلیل‌برنده سیستم عصبی (نورودژنراتیو) است که با از بین رفتن سلول‌های عصبی دوپامینرژیک در ماده‌ی سیاه مرتبط است [۱]. تاکنون روش‌های مختلف درمانی موفق نشده است که موجب توقف این بیماری شود. جایگزین کردن سلول‌های دوپامینرژیک، یکی از روش‌هایی است که می‌تواند از نظر بالینی این اختلال را بهبود بخشد. پیوند اتولوگ سلول‌های استرومایی مغز استخوان، کاندید مناسبی برای درمان به روش پیوند سلولی است [۱]. سلول‌های بنیادی مزانشیمی BMSCs (Bone marrow stromal cells) اولین بار

توسط Alexander Friedenstein از مغز استخوان موش صحرایی جدا شده و مورد مطالعه قرار گرفت [۲]. اگر سلول‌های بنیادی مغز استخوان در معرض ریزمحیط قرار بگیرند، می‌توانند به انواع سلول‌ها تمایز یابند. سلول‌های استرومایی مغز استخوان بالغ شامل سلول‌های بنیادی مزانشیمی و سلول‌های پروژنیاتور است [۳]. BMSCs علاوه بر تمایز به سلول‌های با خاستگاه مزانشیمی نظیر استخوان، غضروف و عضله، می‌توانند در محیط‌های برون‌تنی و درون‌تنی به سلول‌های عصبی و گلیالی نیز تمایز یابند [۴]. تولید و پشتیبانی سلول‌های عصبی دوپامینرژیک (یا بیان‌کننده تیروزین

محیط تازه تعویض شد. با این روش، سلول‌های استرومایی به کف فلاسک (Falcon) چسبیده باقی می‌مانند و سلول‌های خونی حذف می‌گردند. هنگامی که سلول‌ها ۷۰ تا ۸۰ درصد فلاسک را پر کردند، پاساژ داده شدند و کشت بعدی با تراکم سلولی کمتر انجام شد. پاساژ سلول‌ها توسط Trypsin ۰/۲۵ درصد و EDTA ۰/۰۴^۳ (Merck) انجام شد و این عمل تا پنج پاساژ ادامه یافت. ارزیابی میزان حیات (Viability) سلول‌ها، به روش Haemocytometer انجام شد.

الفا توسط دپرنیل: BMSCs به دو گروه کنترل (سلول-ها در محیط کشت بدون القاکننده) و گروه آزمایش (سلول‌ها مدت ۲۴ ساعت در معرض دپرنیل با غلظت ۱۰^{-۸} مولار) تقسیم شد. برای هر گروه ۵ نوبت (تکرار) کشت انجام شد.

ایمنوسیتوشیمی: به منظور تعیین بیان آنزیم تیروزین هیدروکسیلاز، BMSCs القا شده توسط دپرنیل و BMSCs القا نشده (گروه کنترل)، در زمان‌های تعیین شده برداشت شد و در الکال ۷۰ درصد به مدت ۱۰ دقیقه تثبیت شد. سپس سلول‌ها مدت ۳۰ دقیقه در ۳۷°C در معرض HCL نرمال قرار گرفتند. پس از این مرحله، شستشوی سلول‌ها دوبار به مدت ۱۰ دقیقه توسط بافر بورات ۰/۱ M با pH= ۸/۵ و در ادامه سه بار و هر بار ۵ دقیقه با PBS انجام شد. نمونه‌ها به مدت ۳۰ دقیقه در معرض محلول ۰/۳ درصد Triton X-100 حاوی سرم بز ۱۰ درصد قرار داده شد و سپس نمونه‌ها با آنتی‌بادی اولیه پلی‌کلونال آنتی‌تیروزین هیدروکسیلاز تهیه شده در خرگوش (Chemicon; 1:200) انکوبه شدند. به منظور جلوگیری از خشک شدن، نمونه‌ها با یک قطعه پارافیلیم پوشانده شدند و به مدت یک شب در درجه حرارت ۴°C انکوبه گردیدند. بعد از سه بار شستشو به مدت ۱۵ دقیقه با PBS به مدت ۲۰ دقیقه در معرض دی‌آمینو بنزیدین (Sigma) (DAB) قرار گرفتند. در پایان با آب مقطر شستشو داده و آب‌گیری و شفاف‌سازی انجام شد. به منظور تعیین بیان گلیکوپروتئین فیبرونکتین، نمونه‌های سلولی برای ثبوت به مدت ۳۰ دقیقه در محلول فرمالدئید ۴ درصد قرار داده شدند. بعد از قرار گرفتن در معرض محلول ۰/۳ درصد Triton X-100 حاوی سرم بز ۱۰ درصد به مدت ۳۰ دقیقه در دمای اتاق، با آنتی‌بادی اولیه آنتی-فیبرونکتین تهیه شده در خرگوش (abcam; 1:200) به مدت یک شب در دمای ۴°C انکوبه شدند. پس از شستشو به مدت ۱۵ دقیقه با PBS، به مدت یک ساعت در دمای اتاق در معرض آنتی‌بادی ثانویه کونژوگه به FITC ضد گوسفند برای فیبرونکتین قرار گرفتند. نمونه‌ها توسط میکروسکوپ فلورسانس بررسی شدند.

هیدروکسیلاز) در شرایط برون‌تنی و دون‌تنی با استفاده از BMSCs، مورد توجه بسیاری از پژوهشگران قرار گرفته است [۱،۵]. اخیراً گزارش شده است که BMSCs انسانی می‌تواند به سلول‌های شبه‌عصبی تمایز یابند. در یکی از این مطالعات بعد از انتقال ژن Notch به BMSCs، ۴۰ درصد این سلول‌ها به سلول-های عصبی بالغ با فعالیت الکتروفیزیولوژیک و فنوتیپ دوپامینرژیک تمایز یافتند. پس از پیوند این سلول‌ها به مدل حیوانی پارکینسون، بهبود رفتاری مشاهده گردید [۶]. اطلاعاتی وجود دارد که نشان می‌دهد، دپرنیل از بین رفتن پیش‌رونده سلول-های عصبی دوپامینرژیک را در ماده سیاه در جریان پیری و بیماری پارکینسون کاهش می‌دهد [۷]. این دارو در شرایط آزمایشگاهی می‌تواند اثری مشابه با BDNF (Brain derived neurotrophic factor) داشته باشد. اثرات تروفیک دپرنیل ممکن است به طور غیرمستقیم، با آزاد شدن BDNF همراه باشد. از طرفی گزارش شده است که BDNF حیات سلول‌های عصبی دوپامینرژیک را پشتیبانی می‌کند [۸]. اثر تروفیک دپرنیل ممکن است در درمان بیماری تحلیل‌برنده ساز و کارها نقش موثر باشد [۹]. هدف این پژوهش بررسی اثر دپرنیل بر تمایز سلول‌های استرومایی به سلول‌های عصبی تولیدکننده دوپامین است.

مواد و روش‌ها

حیوان: در این پژوهش از موش صحرایی بالغ (۶ تا ۸ هفته) نژاد Sprague Dawley استفاده شده است. برای هر گروه، ۵ سرحیوان استفاده شد که این حیوانات در شرایط نوری ۱۲ ساعت روشنایی و ۱۲ ساعت تاریکی و درجه حرارت ۲۱-۲۳ درجه سانتی‌گراد و آب و غذای کافی نگهداری شدند. به منظور رعایت اصول اخلاقی، کار بر روی حیوانات بر اساس پروتکل هلسینکی سال ۱۹۷۵ و دستور کار انجمن علوم اعصاب آمریکا انجام شد.

جداسازی و کشت سلول: سلول‌های استرومایی مغز استخوان از استخوان‌های فمور و تیبیای موش صحرایی استخراج گردیدند. بدین ترتیب که پس از جدا کردن عضلات اتصالی و قطع دو انتهای استخوان، با محیط کشت α MEM^۱ (Gibco) کامل شده با سرم (FBS)^۲ ۱۰ درصد، پنی‌سیلین ۱۰۰ واحد بر میلی‌لیتر و استرپتومایسین (Gibco) ۱۰۰ میکروگرم بر میلی‌لیتر، توسط سوزن ۲۱ gauge عمل تخلیه (Flash out) مغز استخوان صورت گرفت. پس از گذشت ۲۴ ساعت، محیط کشت سلولی با

1- Minimum Essential Medium Eagle Alpha

2- Fetal bovine serum

3 - ethylene-diamine-tetra-acetic acid

محلول برای اندازه‌گیری دوپامین به دستگاه HPLC با رد یاب الکتروشیمی تزریق گردید. در این تحقیق برای نشان دادن قابلیت تمایز سلول‌های استرومایی توسط دپرنیل، میزان دوپامین در سلول‌های عصبی تمایز یافته اندازه‌گیری شد. سلول‌ها در دو گروه و در ۵ نوبت (تکرار) کشت داده شدند که شامل: ۱- گروه کنترل، سلول‌های استرومایی القا نشده ۲- گروه آزمایش، سلول‌هایی که توسط دپرنیل با غلظت 10^{-8} مولار القا شدند. در زمان‌های تعیین شده (۲۴، ۴۸ ساعت و ۷ روز) پس از القای سلول‌های استرومایی توسط دپرنیل، نمونه‌ها برای استخراج و اندازه‌گیری میزان دوپامین توسط دستگاه HPLC آماده شدند.

تحلیل آماری: داده‌های به دست آمده در گروه‌های آزمون، توسط نرم‌افزار SPSS ویرایش ۱۴ و آزمون تحلیل واریانس یک طرفه و آزمون تکمیلی Tukey مورد بررسی قرار گرفت. اختلاف معنی‌دار در سطح $p < 0.05$ در نظر گرفته شد.

نتایج

شناسایی سلول‌های استرومایی مغز استخوان و القا توسط دپرنیل: پس از استخراج سلول‌ها از مغز استخوان و کشت آنها در ظروف پلاستیکی مخصوص، این سلول‌ها به صورت یک لایه‌ی سلولی با مورفولوژی دوکی شکل نمایان شدند (تصویر ۱- B). هنگامی که ۷۰ تا ۸۰ درصد کف ظرف کشت از سلول پر شد، پاساژ سلولی یا تهیه subculture انجام شد. با ارزیابی میزان حیات، درصد سلول‌های زنده بیش از ۹۵ درصد بود. برای تعیین میزان خلوص سلول‌های استرومایی از نشانگر آنتی‌فیبرونکتین استفاده شد. در شکل (۱- C)، سلول‌ها با سیتوپلاسم حاوی رشته‌های سبزرنگ فیبرونکتین نشان داده می‌شود. برای شمارش سلول‌های فیبرونکتین مثبت، هسته سلول‌ها با اتیدیوم بروماید به رنگ قرمز روشن درآمده‌اند و حدود ۹۷ درصد سلول‌ها با آنتی-فیبرونکتین واکنش دادند. در این تحقیق با استفاده از نشانگر آنتی-تیروزین هیدروکسیلاز تمایز BMSCs به سلول‌های دوپامینرژیک مورد ارزیابی قرار گرفت. نتایج در گروه دپرنیل نشان می‌دهد که اکثر سلول‌های القا شده، به این نشانگر واکنش داده‌اند. سلول‌های القا نشده (BMSCs) نسبت به این نشانگر واکنشی نشان ندادند (تصویر ۲- A و B).

استخراج RNA و آنالیز RT-PCR: RNA کل سلولی بر اساس دستور کار کیت سیناژن^۱ استخراج شد. پس از آن با استفاده از ۱ میکروگرم RNA کل و بر اساس دستور کار کیت cDNA (Fermentas-K1621) تهیه شد. در ادامه با استفاده از ۱ میکروگرم cDNA ساخته شده به همراه بافر، 1 MgCl_2 ۱ میلی-مولار، dNTP ۰/۲ میلی-مولار، پرایمر بالا و پایین دست ۱۰ پیکومولار، آنزیم Taq Polymerase ۰/۲۵ میکرولیتر و آب مقطر استریل تا حجم نهایی ۲۵ میکرولیتر، طبق برنامه در ۳۰ سیکل توسط دستگاه ترمال سایکلر تکثیر DNA انجام شد. پرایمر مورد استفاده و اندازه و شماره دست‌یابی ژن BDNF (Brain derived neurotrophic) و ژن کنترل داخلی 2M ($\beta 2$ -microglobulin) در Genbank به این ترتیب است:

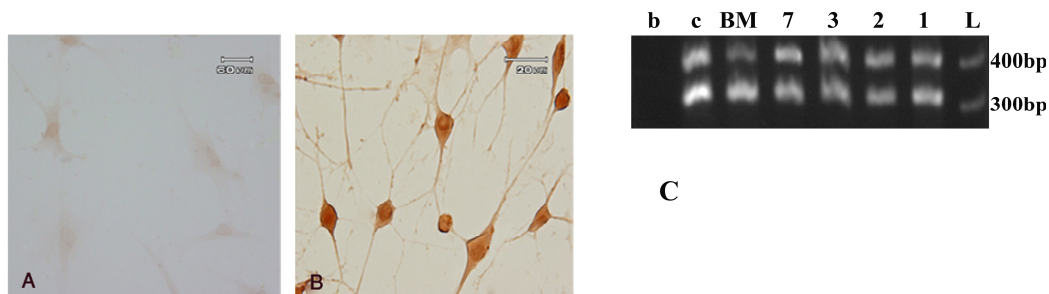
[F: 5' GCCCAACGAAGAAAACCATA 3', R: 5' GATTGGGTAGTTCGGCATTG 3' (NM 012513 : 405 bp)]
[F: 5' CCGTGATCTTTCTGGTGCTT 3', R: 5' TTTTGGGCTCCTTCAGAGTG 3' (NM 012512: 318bp)]

شرایط PCR به این صورت است: ۱- Initial Denaturation 94°C به مدت ۵ دقیقه، ۲- Denaturation 94°C به مدت ۳۰ ثانیه، ۳- Annealing 55°C به مدت ۳۰ ثانیه، ۴- Extension 72°C ۴۵ ثانیه و ۵- پس از اتمام ۳۰ سیکل آخرین مرحله Final Extension در دمای 72°C به مدت ۱۰ دقیقه انجام شد. الکتروفورز محصول به دست آمده با ژل آگارز ۱/۵ درصد انجام شد. بافت مغز موش صحرایی بالغ به عنوان کنترل مثبت استفاده شد.

آماده‌سازی نمونه‌ها برای آنالیز دوپامین توسط دستگاه HPLC: نخست به ۵۰۰ میکرولیتر از نمونه سلولی، ۱۲۵ میکرولیتر محلول perchloric acid نرمال، $\text{Na}_2\text{S}_2\text{O}_5$ و $\text{Na}_2\text{-EDTA}$ اضافه شد. محلول را بر روی یخ قرار داده و برای ادامه کار در داخل میکروسانتریفوژ قرار داده شد. بعد از سانتریفوژ به مدت ۲۰ دقیقه و با سرعت ۱۵۰۰۰ rpm انجام گرفت. ۵۵۰ میکرولیتر از محلول بالایی (سوپرناتانت) برداشته شد و تا زمان اندازه‌گیری دوپامین در دمای 80°C - نگهداری شد. برای اندازه‌گیری دوپامین، ۵۰ میکرولیتر از محلول سوپرناتانت با ۵۰ میکرولیتر فاز متحرک رقیق شد و مقدار ۴۰ میکرولیتر از این

شکل ۱- مشاهده سلول‌های BMSCs القاء شده توسط دپرئیل (تصویر A) و القا نشده (تصویر B) توسط میکروسکوپ اینورت (بزرگنمایی A - 400 X و B - 200 X). C - رنگ آمیزی ایمونوفلورسانس که سیتوپلاسم سلول‌های استرومایی به آنتی‌بادی فیبرونکتین واکنش داده به رنگ سبز و هسته سلول‌ها با اتیدیوم بروماید به رنگ قرمز متمایل به زرد مشاهده می‌شوند (بزرگنمایی 1000X).

شکل ۲- ایمونواسیتینینگ برای نشانگر آنتی تیروزین هیدروکسیلاز، قبل و ۴۸ ساعت پس از القای عصبی BMSCs. سلول القا نشده که رنگ نگرفته‌اند (تصویر A)، سلول‌های القا شده توسط دپرئیل که به رنگ قهوه‌ای دیده می‌شوند (تصویر B) C. الگوی بیان ژن BDNF قبل و بعد از القا توسط دپرئیل [یک روز پس از القا = 1، دو روز = 2، سه روز = 3، ۷ روز = 7، سلول‌های استرومایی القا نشده = BM و کنترل مثبت (بافت مغز) = c و [b=blank، اندازه‌ی باندهای BDNF = 405 bp و β 2M = 318 bp است.

۲۴، ۴۸ ساعت و ۷ روز نسبت به کنترل در سطح معنی‌داری ($p < 0.05$) افزایش داشته است.

جدول ۱- غلظت دوپامین (اندازه‌گیری شده با HPLC) آزاد شده از سلول‌های شبه‌عصبی تمایز یافته قبل (کنترل) و بعد از القا BMSCs توسط دپرئیل با دوز 10^{-8} مولار (۴۸.۲۴ ساعت و ۷ روز)

گروه	میانگین غلظت دوپامین (نانوگرم)
۲۴ ساعت	9.39773 ± 0.0309
۴۸ ساعت	8.92281 ± 0.0283
۷ روز	4.83349 ± 0.0332
کنترل (BMSCs)	۰/۰۰

بحث

این پژوهش قصد دارد ظرفیت تمایز BMSCs را به سلول‌های عصبی دوپامینرژیک نشان دهد. در این صورت می‌توان این سلول‌ها را به عنوان کاندید مناسب برای پیوند سلولی در اختلالات عصبی نظیر پارکینسون معرفی نمود. از آنجایی که تحقیق حاضر بر روی سلول‌های استرومایی مغز استخوان انجام

نتایج RT-PCR: همان گونه که در تصویر (۲ C)

مشاهده می‌گردد، با استفاده از نرم‌افزار Uvitec بیان ژن BDNF در گروه‌های مختلف به صورت نیمه کمی مقایسه گردید. الگوی بیان ژن BDNF در نمونه‌های القاشده با دپرئیل نسبت به گروه سلول‌های استرومایی القا نشده، بیشتر است. همچنین شدت بیان در نمونه ۲۴ ساعت (0.77 ± 0.02)، ۴۸ ساعت (1.03 ± 0.02)، ۷۲ ساعت (1.07 ± 0.02) و ۷ روز (0.82 ± 0.03) پس از القا، نسبت به گروه‌های BMSCs (0.34 ± 0.01) و کنترل (0.67 ± 0.024) در سطح معنی‌داری ($p < 0.05$) بیان ژن افزایش یافته است. اندازه‌گیری میزان دوپامین توسط سلول‌های القا شده با دپرئیل به روش HPLC. با توجه به پاسخ مثبت سلول‌های شبه-عصبی تمایز یافته از BMSCs القا شده توسط دپرئیل به نشانگر تیروزین هیدروکسیلاز، به منظور اندازه‌گیری میزان دوپامین از روش HPLC استفاده شد. نتایج کمی میزان دوپامین تولید شده توسط سلول‌های القاشده در جدول شماره ۱ آمده است که نشان دهنده تولید دوپامین توسط این سلول‌ها است. تحلیل آماری این نتایج در زمان‌های مختلف نیز انجام شده که در جدول شماره ۱ آمده است. به لحاظ آماری تولید میانجی عصبی دوپامین، در زمان

مدل حیوانی پارکینسون، بهبود رفتاری مشاهده گردید [۱۵]. در مطالعه‌ای دیگر بدون انتقال ژن Notch، فقط از طریق تیمار BMSCs انسانی با عوامل رشد، حدود ۴۰ درصد سلول‌ها، تیروزین هیدروکسیلاز مثبت بودند [۱۹]. در پژوهشی دیگر، با استفاده از روش چندمرحله‌ای، توانستند با استفاده از رتینوئیک اسید، سلول‌هایی با مورفولوژی شبه‌عصبی و بیان‌کننده تیروزین هیدروکسیلاز تولید نمایند [۲۰]. همچنین با انتقال ژن تیروزین هیدروکسیلاز به BMSCs، از این سلول‌ها برای درمان موش صحرایی مبتلا به پارکینسون استفاده کردند. پس از ۶ هفته، حیوانات برای بررسی‌های ایمنوسیتوشیمی و HPLC مورد ارزیابی قرار گرفتند. ضمن بهبود رفتاری، نتایج بررسی‌های هیستولوژیک نشان داد که ژن تیروزین هیدروکسیلاز توسط سلول‌های اطراف ناحیه پیوند، بیان شدند. همچنین بررسی HPLC نشان از افزایش معنی‌دار سطح دوپامین در موش‌های صحرایی درمان شده با BMSCs داشت [۲۱]. در پژوهشی دیگر با روش RT-PCR نشان داده شد که BMSCs چندین ژن دوپامینرژیک را بیان می‌کنند [۱۴]. بیان ژن‌های مرتبط با تکوین و بقای نورون‌های دوپامینرژیک، این سلول‌ها را کاندید مناسبی برای سلول‌درمانی بیماری پارکینسون معرفی می‌کند. از طرفی با توجه به اثر نوروپروتکتیو دپرنیل بر نورون‌های دوپامینرژیک و افزایش بیان BDNF و آنزیم تیروزین هیدروکسیلاز، می‌توان داروی دپرنیل را به عنوان القاکننده عصبی سلول‌های استرومایی معرفی کرد. از دستگاه HPLC می‌توان برای اندازه‌گیری مونوآمینها مثل دوپامین در مقادیر کم و با قدرت جداسازی بالا و دقیق استفاده نمود [۲۲]. نتایج به دست آمده از بررسی سلول‌های با فنوتیپ عصبی به روش HPLC در زمان‌های ۲۴، ۴۸ ساعت و ۷ روز پس از القا، نشان داد که میانجی‌های عصبی دوپامین توسط این سلول‌ها آزاد می‌شود و با گذشت زمان بر مقدار آن افزوده می‌گردد.

نتیجه‌گیری

۱- وجود عامل نوروترنژیک BDNF برای تمایز سلول‌های استرومایی به سلول‌های دوپامینرژیک لازم به نظر می‌رسد ۲- این سلول‌ها علاوه بر بروز ویژگی‌های ریخت‌شناختی عصبی، می‌توانند در محیط کشت القا شده توسط دپرنیل میانجی‌های عصبی دوپامین را آزاد کنند ۳- سلول‌های استرومایی با قابلیت تمایز به سلول‌های دوپامینرژیک، به عنوان کاندید مناسب برای درمان بیماری پارکینسون مطرح هستند.

شده، لازم است آنها را از نظر مورفولوژی و خلوص، مورد بررسی قرار داد. به طور کلی، BMSCs سلول‌هایی هستند که به ظروف کشت پلاستیکی چسبیده و به سرعت تکثیر می‌شوند. پس از دومین پاساژ مورفولوژی سلول‌ها تغییری نشان نداد و قدرت تکثیر سلول‌ها تا چندین پاساژ حفظ شد. اندازه‌گیری حیات سلول‌ها نشان داد که حدود ۹۵ درصد از سلول‌ها، زنده بودند. مطالعات قبلی، این سلول‌ها را با سه مورفولوژی معرفی می‌کند که بیشتر شکل دوکی آنها قابل توجه است [۱۰]. برای تایید و تعیین میزان خلوص سلول‌های استرومایی کشت شده، از روش ایمنوسیتوشیمی استفاده گردید. اثبات حضور گلیکوپروتئین فیبرونکتین، نشان داد که ۹۷ درصد سلول‌های کشت داده شده استرومایی بودند. کاربرد این روش برای تایید و تعیین میزان خلوص سلول‌های استرومایی در کارهای فراوان قبلی گزارش شده است. به عنوان مثال در گزارشی، سلول‌های استرومایی را سلول‌های بزرگ، پهن و فیبرونکتین مثبت معرفی کردند [۱۱]. از طرفی گزارش شده دپرنیل در شرایط برون‌تنی دارای اثرات تروفیک بر روی سلول‌های دوپامینرژیک است و شبیه BDNF عمل می‌کند [۹]. در تحقیقات قبلی به روش RT-PCR نشان داده شد که BMSCs بدون القا، قادر به تولید عوامل نوروترنژیک است [۱۲، ۱۳، ۱۴]. الگوی بیان ژن عامل نوروترنژیک BDNF قبل و بعد از القا، نشان‌دهنده‌ی افزایش بیان پس از القا توسط دپرنیل است. فرض بر این است که محیط کشت و القاکننده‌های عصبی می‌توانند با تغییر بیان ژن‌های BMSCs، آنها را به سمت فنوتیپ سلول‌های عصبی و بیان ژن‌های مربوط سوق دهند. تولید سلول‌های عصبی دوپامینرژیک (یا بیان‌کننده تیروزین هیدروکسیلاز) در شرایط برون‌تنی و درون‌تنی از تمایز BMSCs و سایر سلول‌های بنیادی بالغ، مورد توجه بسیاری از پژوهشگران قرار گرفته است [۱۴-۲۱]. در سلول‌های دوپامینرژیک حضور آنزیم تیروزین هیدروکسیلاز برای ساخت میانجی‌های عصبی دوپامین ضروری است [۲۱]. سلول‌های تمایز یافته برای نشان‌گر تیروزین هیدروکسیلاز به روش ایمنوسیتوشیمی مورد ارزیابی قرار گرفتند. ۲۴ ساعت پس از تیمار با دپرنیل، بیان این آنزیم در سلول‌های شبه‌عصبی مشاهده شد و در روز هفتم سلول‌های تیروزین هیدروکسیلاز مثبت افزایش قابل توجهی داشتند. اخیراً در دو مطالعه گزارش شده است که BMSCs انسانی به سلول‌های شبه‌عصبی تمایز می‌یابد. در یکی از این مطالعات ژن Notch به BMSCs منتقل شد که در نتیجه ۴۰ درصد به سلول‌های عصبی بالغ با فعالیت الکتروفیزیولوژیکال و فنوتیپ دوپامینرژیک تمایز یافتند. پس از پیوند این سلول‌ها به

References:

- [1] Kan I, Ben-Zur T, Barhum Y, Levy YS, Burstein A, Charlow T, et al. Dopaminergic differentiation of human mesenchymal stem cells-Utilization of bioassay for tyrosine hydroxylase expression. *Neuroscience Lett* 2007;419(1):28-3.
- [2] Brinckmann JE. Expanding autologous multipotent mesenchymal bone marrow stromal cells. *J Neurology Sci* 2008;265(1-2):127-30.
- [3] Abouelfetouh A, Kondoh T, Ehara K, Kohmura E. Morphological differentiation of bone marrow stromal cells into neuron-like cells after co-culture with hippocampal slice. *Brain res* 2004;1029:114-9.
- [4] Rismanchi N, Floyd CL, Berman RF, Lyeth BG. Cell death and long term maintenance of rat bone marrow stromal cells: a comparison of protocols. *Brain res* 2003;991(1-2):46-55.
- [5] Shintani A, Nakao N, Kakishita K, Itakura T. Protection of dopamine neurons by bone marrow stromal cells. *Brain res* 2007;1186:48-55.
- [6] Suon S, Yang M, Iacovitti L. Adult human bone marrow stromal spheres express neuronal traits in vitro and in a rat model of Parkinson's disease. *Brain res* 2006;1106(1):46-51.
- [7] Maruyama W, Naoi M. Neuroprotection by deprenyl and related compounds. *Mech Ageing Dev* 1999;111(2-3):189-200.
- [8] Hyman C, Hofer M, Barde YA, Juhasz M, Yancopoulos GD. BDNF is a neurotrophic factor for dopaminergic neurons of the substantia nigra. *Nature* 1991;350(6315):230-32.
- [9] Kontkanen O, Castren E. Trophic effects of selegiline on cultured dopaminergic neurons. *Brain res* 1999;829(1-2):190-2.
- [10] Colter DC, Sekiya I, Prockop DJ. Identification of a subpopulation of rapidly selfrenewing and multipotential adult stem cells in colonies of human marrow stromal cells. *Proc Natl Acad Sci USA* 2001;98(14):7841-5.
- [11] Tropel P, Nole D, Platet N, Legrand P, Benabid Al and Berger F. Isolation and characterization of mesenchymal stem cells from adult mouse bone marrow. *Experi Cell Res* 2004;295:395-406.
- [12] Yamaguchi S, Kuroda S, Kobayashi H, Shichinohe H, Yano S, Hida K, et al. The effects of neuronal induction on gene expression profile in bone marrow stromal cells [BMSC]-a preliminary study using microarray analysis. *Brain res* 2006;1087(1):15-27.
- [13] Chen C J, Ou YC, Liao SL, Chen WY, Chen SY, Wu CW, et al. Transplantation of bone marrow stromal cells for peripheral nerve repair. *Exp Neurol* 2006;204(1):443-53.
- [14] Kramer BC, Woodbury D, Black IB. Adult rat bone marrow stromal cells express genes associated with dopamine neurons. *Biochem Biophys Res Commun* 2006;343(4):1045-52.
- [15] Suon S, Yang M, Iacovitti L. Adult human bone marrow stromal spheres express neuronal traits in vitro and in a rat model of Parkinson's disease. *Brain Res* 2006;1106(1):46-51.
- [16] Park KW, Eglitis MA, Mouradian MM. Protection of nigral neurons by GDNF-engineered marrow cell transplantation. *Neuroscience Res* 2001;40(4):315-23.
- [17] Li Y, Chen J, Wang L, Zhang L, Lu M, Chopp M. Intracerebral transplantation of bone marrow stromal cells in a 1-methyl-4-phenyl-1,2,3,6-tetrahydropyridine mouse model of Parkinson's disease. *Neuroscience Lett* 2001;316(2):67-70.
- [18] Toda H, Takahashi J, Akira M, Konomi K, Nobuo H. Neurons Generated from Adult Rat Hippocampal Stem Cells Form Functional Glutamatergic and GABAergic Synapses in Vitro. *Exp Neurol* 2000;165:66-76.
- [19] Tao H, Rao R, Ma DD. Cytokine-induced stable neuronal differentiation of human bone marrow mesenchymal stem cells in a serum/feeder cell-free condition. *Dev Growth Diff* 2005;47:423-33.
- [20] Tatard VM, Ippolito G, Sylma D, Alexander V, Schiller PC. Neurotrophin-directed differentiation of human adult marrow stromal cells to dopaminergic-like neurons. *Bone* 2007;40:360-73.
- [21] Lu L, Zhao C, Liu Y, Sun X, Duan C, Ji M, et al. Therapeutic benefit of TH-engineered mesenchymal stem cells for Parkinson's disease. *Brain Res Prot* 2005;15(1):46-51.
- [22] Gramsbergen JB, Sandberg M, Annette MD, Brian K, Jens Z. Glutathione depletion in nigrostriatal slice cultures: GABA loss, dopamine resistance and protection by the tetrahydrobiopterin precursor sepiapterin. *Brain Res* 2002;935:47-58.